

Kitab Daniel - Nomer Dua Puluh Dalapan

Témbok

Jeff Pippenger

2023-12-23

Nebukadnesar ngalambangkeun awal Adventisme, awal Amérika Sarikat, awal tanduk Protestan, jeung awal tanduk Républikan. Bélsasar ngalambangkeun ahir sakabéh garis ieu.

Nebukadnésar ngagambarkeun sajarah amanat malaikat kahiji jeung kadua ti taun 1798 nepi ka 1844, sarta awal pangadilan panyungtikan Allah. Kasaksianana sajarah jeung Daniel pasal hiji. Belsyasar ngagambarkeun sajarah amanat malaikat katilu ti taun 1989 nepi ka undang-undang Minggu, sarta awal pangadilan palaksanaan Allah. Kasaksianana sajarah jeung Daniel pasal hiji nepi ka tilu.

Nebukadnesar nandaanan ahir tina “tujuh mangsa” anu tumiba ka karajaan kalér Israél dina taun 1798, nalika karajaanna dipulihkeun deui ka dirina sanggeus hirup kalayan haté sato galak. Kasaksianna nuluykeun nepi ka bubukana pangadilan panalungtikan dina ahir “tujuh mangsa” anu tumiba ka karajaan kidul Yuda dina taun 1844. Dina kasaksianna kecap “jam” ngalambangkeun amanat jam pangadilan tina malaikat kahiji, sarta deuih ngalambangkeun datangna éta amanat. “Jam” dina kasaksianna nandaan boh taun 1798 boh taun 1844, anu duanana ngalambangkeun kacindekan tina amarah kahiji jeung amarah panungtung masing-masing.

Ahir Belsyasar ditandaan ku tulisan gaib anu sajalan jeung dua rébu lima ratus dua puluh. “Tujuh mangsa,” boh dipidangkeun minangka “saeutik waktu,” “panyebar,” atawa “dua rébu lima ratus dua puluh,” mangrupikeun lambang panghukuman. Panghukuman Nimrod nyaéta hiji “panyebar,” panghukuman Nebukadnesar nyaéta “tujuh mangsa,” jeung panghukuman Belsyasar nyaéta dua rébu lima ratus dua puluh. Nalika Nebukadnesar ngahukum tilu jalma anu utama éta, anjeunna maréntahkeun supaya hawu dipanaskeun “tujuh mangsa” leuwih panas tibatan biasana.

Panghukuman tina “tujuh waktu” dipirig ku datangna pesen kahiji, jeung datangna pesen katilu. Ahir Adventisme Millerite dina taun 1863 dimimitian ku panolakan kana doktrin “tujuh waktu,” sarta saratus dua puluh genep taun ti harita, dina 1989, “waktu tungtung” pikeun sajarah malaikat katilu sumping. Saratus dua puluh genep mangrupa lambang tina “tujuh waktu”; ku kituna ahir gerakan malaikat kahiji dina 1863, nepi ka mimiti gerakan malaikat katilu dina 1989, dihiijikeun ku “tujuh waktu” ngaliwatan lambang saratus dua puluh genep.

Nanging kasaksian ngeunaan ragnagna Belsyasar dina Daniel pasal lima, ngajarkeun yén teu saurang ogé sanggup ningali pangadilan tina “tujuh waktos,” sanajan éta geus dituliskeun dina “témbok”. Pikeun tanduk Republik, pangadilan éta ditulis dina “témbok pamisah antara garéja jeung nagara” milik Thomas Jefferson, anu dicabut dina Daniel pasal lima. Pikeun tanduk Protestan anu sajati, pangadilan éta ditulis dina dua bagan suci anu digantungkeun dina “témbok” sangkan anu macana bisa lumpat. Tapi dina kabutaan Laodikea kecap-kecap éta teu kauninga. Dina

dua-duana, kecap-kecap pangadilan ngagambarkeun yén boh tanduk Protestan anu sajati boh tanduk Republik ditimbang dina timbangan, sarta kapanggih kurang. Carita Belsyasar ngabogaan hiji amanat pikeun tanduk Republik, anu ngagambarkeun bangsa-bangsa dunya.

“Dina sajarah Nebukadnesar jeung Belsyasar, Allah nyarita ka bangsa-bangsa jaman kiwari.”
Signs of the Times, 20 Juli 1891.

Carita Belsyasar ogé ngandung hiji pesen pikeun tanduk Protestan, anu ngalambangkeun jalma-jalma dunya.

“Dina sajarah Nebukadnesar jeung Belsyasar, Allah nyarios ka umat jaman kiwari.” Bible
Echo, 17 Séptémber 1894.

Dosa Belsyasar ngawakilan dosa dua tanduk sato galak ti bumi. Dosa masing-masing tanduk kapanggih dina panolakan maranéhna kana bebeneran dasar maranéhna, padahal miboga pangaweruh lengkep ngeunaan bebeneran éta. Tanduk Républikan dipasrahkeun tanggung jawab kana cahaya Konstitusi, jeung sajarah mimiti nalika dokumén ilahi éta disusun, tapi ti harita geus laun-laun ditolak. Nalika bangsa éta nyarita saperti naga, “témbok” simbolis pamisahan antara garéja jeung nagara bakal geus dipiceun. Pikeun tanduk Protestan anu sajati, cahaya tina sajarah amanat malaikat kahiji jeung kadua, nalika dasar-dasarna diteguhkeun, geus laun-laun ditolak, sarta bakal terus beuki ditolak, nepi ka “témbok” hukum Allah ogé, ahirna, bakal ditolak.

“Nabi di dieu ngajelaskeun hiji umat anu, dina mangsa panyimpangan umum tina bebeneran jeung kabeneran, keur narékahan mulangkeun prinsip-prinsip anu jadi dasar Karajaan Allah. Maranéhna téh anu ngomean karuksakan anu geus dijieun dina hukum Allah—témbok anu geus dipasang ku Mantenna ngurilingan umat pilihan-Na pikeun panangtayungan maranéhna, sarta kataatan kana parentah-parentah-Na ngeunaan kaadilan, bebeneran, jeung kasucian bakal jadi pangreksa maranéhna salawasna.

“Ku kecap-kecap anu hartina teu bisa disasarkeun, nabi nunjukkeun pagawean husus umat sésa ieu anu ngawangun témbok. ‘Lamun maneh ngahalangan sukumu tina poé Sabat, tina ngalakukeun kasenangan sorangan dina poé Kami anu suci; jeung nyebut Sabat hiji kabagjaan, anu suci kagungan PANGERAN, anu mulya; jeung ngahormat ka Mantenna, lain ku ngalakonan jalan-jalan sorangan, lain ku néangan kasenangan sorangan, atawa ku ngucapkeun kecap-kecap sorangan: mangka maneh bakal ngarasakeun kabagjaan dina PANGERAN; jeung Kami bakal ngajadikeun maneh numpak kana tempat-tempat anu luhur di bumi, sarta mere dahar ka maneh ku warisan Yakub, bapa maneh: sabab sungut PANGERAN geus ngucapkeunana.’ Yesaya 58:13, 14.” Prophets and Kings, 677, 678.

Métodologi Alkitabiah anu diwahyukeun ku malaikat ka William Miller ngagambarkeun hukum-hukum nabi ti Allah, sarta béda jeung Israél baheula, Israél modéren téh kudu jadi nu dipaparin amanat pikeun nyimpen lain ngan ukur hukum Sapuluh Parentah, tapi ogé nubuat-nubuat.

“Allah parantos nyaur gereja-Na dina jaman ieu, sakumaha Anjeunna nyaur Israil baheula, supaya nangtung jadi cahaya di bumi. Ku bedog pangbeulah anu perkasa, nyaéta amanat-amanat bebeneran malaikat kahiji, kadua, jeung katilu, Anjeunna parantos misahkeun

maranéhna ti gereja-gereja jeung ti dunya pikeun mawa maranéhna kana kadokteran anu suci ka Anjeunna. Anjeunna parantos ngajadikeun maranéhna panyimpen hukum-Na sarta parantos ngamanatkeun ka maranéhna bebeneran-bebeneran agung tina nubuat keur mangsa ieu. Saperti firman-firman suci anu dipercayakeun ka Israil baheula, ieu téh amanat suci anu kudu ditepikeun ka dunya. Tilu malaikat dina Wahyu 14 ngalambangkeun umat anu narima cahaya tina amanat-amanat Allah sarta maju jadi utusan-utusan-Na pikeun ngaguar panggeuing ka sakuliah bumi. Kristus ngadawuh ka para pangiring-Na: ‘Aranjeun téh cahaya dunya.’ Ka unggal jiwa anu narima Yesus, salib Kalvari nyarita kieu: ‘Tingal ajén jiwa: “Maranéh kudu indit ka sakuliah dunya, jeung wawarkeun Injil ka unggal mahluk.”’ Teu meunang aya naon baé anu diidinan ngahalangan ieu pagawean. Ieu téh pagawean anu pangpentingna pikeun mangsa kiwari; jangkauanana kudu nepi ka kalanggengan. Asih anu dipintonkeun ku Yesus ka jiwa-jiwa manusa dina kurban anu dipasrahkeun-Na pikeun panebusan maranéhna bakal ngagerakkeun sakumna pangiring-Na.” Testimonies, jilid 5, 455.

“Bebeneran-bebeneran agung tina nubuat,” anu ditepikeun ku para malaikat, sarta diteguhkeun ngaliwatan pagawean William Miller, mangrupikeun “amanat suci anu kudu ditepikeun ka dunya.” Hukum Sapuluh Parentah, hukum-hukum alam, hukum-hukum kasehatan, jeung hukum-hukum pangajaran nubuat dipasihkeun ku Nu Maha Agung Nu Méré Hukum anu sarua, sarta nampik hiji Parentah hartina nampik éta sakabéhna. Panolakan kana metodologi anu dipasihkeun ka William Miller ngamimitian hiji pambrontakan anu beuki maju, anu tungtungna bakal ngabalukarkeun Adventisme nampik Sabat poe katujuh.

“PANGERAN ngabogaan pasualan jeung umat-Na anu ngaku jadi umat-Na dina poé-poé panungtungan ieu. Dina pasualan ieu jalma-jalma anu nyekel kalungguhan tanggung jawab bakal nyokot jalan anu sabalikna pisan jeung anu ditempuh ku Néhémia. Maranéhna moal ngan saukur teu maliré jeung ngahinakeun poé Sabat sorangan, tapi maranéhna ogé bakal narékahan nyegah batur supaya ulah ngajaga éta, ku cara ngurebkeunana handapeun runtah kabiasaan jeung tradisi. Di garéja-garéja jeung dina pakumpulan-pakumpulan gedé di tempat kabuka, para palayan Injil bakal nekenkeun ka jalma réa perluna ngajaga poé kahiji dina saminggu. Aya musibah-musibah di laut jeung di darat; jeung musibah-musibah ieu bakal beuki nambahan, hiji bencana nuturkeun raket sanggeus bencana séjén; sarta rombongan leutik jalma-jalma anu satia nurut kana Sabat dumasar kana haté nurani bakal dituduh minangka anu ngadatangkeun murka Allah ka dunya ku lantaran maranéhna teu maliré poé Minggu.”

“Sétan ngadorong kabohongan ieu sangkan manéhna bisa ngajadikeun dunya tawanan. Ieu téh rancanganana pikeun maksa manusa narima kasalahan. Manéhna nyekel peran anu aktip dina nyebarkeun sagala agama palsu, sarta moal eureun ku naon baé dina usaha-usahana pikeun maksa ajaran-ajaran anu sesat. Dina jubah sumanget agama, manusa, anu kapangaruhan ku rohna, geus nyiptakeun panyiksaan-panyiksaan anu pangkejemna pikeun sasama manusa, sarta geus numpakeun ka maranéhna sangsara anu pangpikakeungeunana. Sétan jeung agén-agénna masih kénéh miboga roh anu sarua; sarta sajarah mangsa kaliwat bakal diulang deui dina jaman urang.”

“Aya jalma-jalma anu geus netepkeun pikiran jeung kahayangna pikeun ngalampahkeun kajahatan; dina jero poék hate maranéhna, maranéhna geus mutuskeun kajahatan-kajahatan

naon anu rék dipigawé. Jalma-jalma ieu nipu dirina sorangan. Maranéhna geus nampik aturan agung Allah ngeunaan kabeneran, sarta gagantina maranéhna ngadegkeun patokan sorangan, tuluy ku ngabandingkeun dirina jeung patokan éta maranéhna nyatakeun dirina suci. Gusti bakal ngantep maranéhna nembongkeun naon anu aya dina hate maranéhna, ngalakonan sumanget dunungan anu ngawasa maranéhna. Anjeunna bakal ngantep maranéhna nembongkeun kabencian maranéhna kana hukum-Na dina cara maranéhna ngubaran jalma-jalma anu satia kana tuntutan-tuntutan éta. Maranéhna bakal digerakkeun ku sumanget kagilaan agamawi anu sarua anu ngadorong balaréa anu nyalibkeun Kristus; garéja jeung nagara bakal ngahiji dina kasaluyuan anu sarua busukna.”

“Garéja jaman kiwari geus nuturkeun léngkah urang Yahudi baheula, anu nyingkirkeun parentah-parentah Allah demi adat kabiasaan maranéhna sorangan. Manéhna geus ngarobah katetepan, ngalanggar perjangjian anu langgeng, sarta ayeuna, sakumaha harita, hasilna téh kasombongan, kateuimanan, jeung kakafiran. Kaayaan sajatina dipidangkeun dina kecap-kecap ieu tina pupujian Musa: ‘Maranéhna geus ngarusak dirina sorangan, cacad maranéhna lain cacad anak-anak-Na; maranéhna téh generasi anu bengkok jeung nyimpang. Naha ku kituna maranéh méré bales ka PANGERAN, eh bangsa anu bodo jeung teu wijaksana? naha lain Mantenna Rama maranéh anu geus meuli maranéh? naha Mantenna henteu nyiptakeun maranéh, jeung netepkeun maranéh?’” Review and Herald, 18 Maret 1884.

Pangtampikan ahir kana bebeneran ku Adventisme kajadian dina mangsa hukum Minggu, sabab Adventisme ngulang sajarah Israil baheula, nalika “digerakkeun ku roh kagilaan agama anu sarua anu ngadorong balaréa anu nyalibkeun Kristus; garéja jeung nagara bakal ngahiji dina kasaluyuan rusak anu sarua.” Pemberontakan Adventisme anu lumangsung sacara progresif dilambangkeun dina Yehezkiel pasal dalapan, ku opat kakejian anu beuki ngaronjat, anu sacara nubuat nandaan opat generasi Adventisme anu dimimitian dina taun 1863. Kakejian panungtungan nyaéta nalika para pamingpin Yerusalem sujud ka panonpoé.

Tuluy anjeunna nganteurkeun abdi ka palataran jero Bait PANGERAN; jeung, lah, di lawang Bait PANGERAN, di antara serambi jeung altar, aya kira-kira dua puluh lima urang lalaki, tonggong maranéhna nyanghareup ka Bait PANGERAN, ari beungeut maranéhna nyanghareup ka wetan; sarta maranéhna nyembah panonpoé ka wetan. Geus kitu Anjeunna nimbalan ka abdi, “Naha engkau geus ningali ieu, eh anak manusa? Naha ieu perkara enteng pikeun kulawarga Yuda, nepi ka maranéhna ngalakonan kalakuan-kalakuan pikageuleuheun anu ku maranéhna dipilampah di dieu? Sabab maranéhna geus ngeusian nagri ku kakaraasan, sarta geus malik deui pikeun nganyenyeri amarah Kami; jeung, lah, maranéhna nempatkeun dahan kana irungna. Ku sabab éta, Kami ogé bakal meta dina amarah anu ngagedur: panon Kami moal nyaah, kitu deui Kami moal karunya; jeung sanajan maranéhna ngajerit tarik kana ceuli Kami, ku sora anu tarik, tetep Kami moal ngadangu maranéhna.” Yehezkiel 8:16–18.

Pangadilan anu diwujudkeun dina waktu éta digambarkeun dina “jam” pangadilan Bélshasar.

Belsyasar, raja, ngayakeun hiji pesta anu agung pikeun sarébu pamingpinna, sarta nginum anggur di payuneun éta sarébu. Belsyasar, basa keur ngarasakeun anggur, maréntahkeun sangkan dibawa wadah-wadah emas jeung pérak anu kungsi dicokot ku bapana, Nebukadnesar, ti Bait Allah anu aya di Yerusalem, supaya raja, para pangeranna, para pamajikanana, jeung

para selirna, nginum maké éta. Tuluy dibawa wadah-wadah emas anu dicokot ti Bait Allah, imah Allah, anu aya di Yerusalem; sarta raja, para pangeranna, para pamajikanana, jeung para selirna, nginum maké éta. Maranéhna nginum anggur, sarta muji déwa-déwa emas, pérak, tambaga, beusi, kai, jeung batu. Dina jam anu sarua kaluar ramo-ramo leungeun manusa, sarta nulis di hareupeun suku dian dina plester témbok karaton raja; sarta raja ningali bagian tina leungeun anu keur nulis éta. Harita ogé raray raja robah, sarta pikiranana ngageumpeurkeun anjeunna, nepi ka sendi-sendina leupas, jeung tuurna silih tabrak. Raja ngagero tarik supaya didatangan para ahli nujum, urang Kasdim, jeung para juru tenung. Raja nyarios ka jalma-jalma wijaksana Babul, saurna, “Saha baé anu bisa maca tulisan ieu, sarta ngabéjaan ka kami hartina, manéhna bakal dipaparin pakean wungu kirmizi, kalung emas dina beuheungna, sarta bakal jadi pamingpin katilu dina karajaan.” Tuluy sadaya jalma wijaksana raja daratang; tapi maranéhna teu bisa maca éta tulisan, atawa ngabéjaan ka raja hartina. Ku sabab kitu raja Belsazar kacida kaganggu, rarayna robah, sarta para pamingpinna kacida kagétna. Daniel 5:1–9.

Dina “jam anu sarua” nalika pangadilan Belsazar sumping, Sadrah, Mesakh, jeung Abednego dialungkeun kana tungku seuneu anu geus dipanaskeun “tujuh kali” leuwih panas tibatan biasana.

Ayeuna aranjeun geus sadia, yén dina iraha baé aranjeun ngadéngé sora tarompét, suling, kacapi, sackbut, psaltery, jeung dulcimer, sarta rupa-rupa musik lianna, aranjeun sujud jeung nyembah ka arca anu ku kami dijieun, éta hadé; tapi lamun aranjeun henteu nyembah, dina jam éta kénéh aranjeun bakal dialungkeun ka tengah-tengah tungku seuneu anu hurung ngagedur; jeung saha éta Allah anu bakal nyalametkeun aranjeun tina panangan kami? Sadrah, Mesakh, jeung Abednego ngawalon sarta ngadawuh ka raja, Heh Nebukadnesar, dina ieu perkara kami henteu perlu méré jawaban ka anjeun. Lamun kitu, Allah kami anu ku kami dilalayanan sanggup nyalametkeun kami tina tungku seuneu anu hurung ngagedur, sarta Anjeunna bakal nyalametkeun kami tina panangan anjeun, heh raja. Tapi lamun henteu, sing kapanggih ku anjeun, heh raja, yén kami moal ngawula ka dewa-dewa anjeun, atawa nyembah ka arca emas anu ku anjeun ditegakkan. Tuluy Nebukadnesar pinuh ku amarah, sarta raut beungeutna robah ngalawan Sadrah, Mesakh, jeung Abednego; ku sabab éta anjeunna ngadawuh jeung maréntahkeun supaya tungku éta dipanaskeun tujuh kali leuwih panas batan biasana dipanaskeun. Daniel 3:15–19.

“Jam” pangadilan pikeun Belshazzar téh nyaéta “jam” pangadilan anu sarua pikeun Shadrach, Meshach, jeung Abednego, sarta dina duanana runtuyan “tujuh kali” digambarkeun minangka lambang tina pangadilan éta. Katilu jalma anu satia éta ngagambarkeun dua saksi anu naék jeung mega ka sawarga minangka panji dina “jam” lini gedé dina Minggu Law, sarta Belshazzar ngagambarkeun pangadilan karuksakan nasional anu ditumpeskeun ka sato bumi dina “jam” anu sarua pisan.

Urang baris neraskeun panalungtikan urang ngeunaan panghukuman Belsazar dina artikel salajengna.

“Kuring jero pisan kakeueum ku prihatin dina pikiran patali jeung handapna patokan kasalehan di antara umat urang. Jeung lamun kuring mikir kana cilaka-cilaka anu dipasrahkeun ka

Kapernaum, kuring mikir sabaraha leuwih beuratna panghukuman anu bakal tumiba ka jalma-jalma anu nyaho kana bebeneran tapi henteu leumpang nurutkeun bebeneran, malah nurutkeun percikan seuneu sulutan maranéhna sorangan. Dina mangsa peuting kuring keur nyarita ka umat ku cara anu kacida khidmatna, ngaharewosan ka maranéhna sangkan nanya ka haté nurani maranéhna sorangan; Naon kuring ieu? Naha kuring urang Kristen, atawa lain? Naha haté kuring geus diropéa? Naha rahmat Allah anu ngarobah geus ngabentuk watak kuring? Naha dosa-dosa kuring geus dipikanyaho jeung dipikasedih? Naha éta geus diaku? Naha éta geus dihampura? Naha kuring jadi hiji jeung Kristus sakumaha Anjeunna jadi hiji jeung Rama? Naha kuring ngéwa kana naon anu baheula ku kuring dipikanyaah? Naha ayeuna kuring mikanyaah kana naon anu baheula ku kuring dipikangéwa? Naha kuring nganggap sagala hal iwal rugi lantaran kaagungan pangaweruh ngeunaan Kristus Yesus? Naha kuring ngarasa yén kuring ieu milik anu geus ditebus ku Yesus Kristus, sarta yén unggal jam kuring kudu ngahaturan diri ka pangabdian-Na?

“Urang keur nangtung dina bangbarung kajadian-kajadian anu agung jeung khidmat. Sakuliah bumi bakal dicaangan ku kamulyaan Gusti sakumaha cai nutupan saluran-saluran sagara raya anu jero. Nubuat-nubuat keur digenepan, sarta mangsa-mangsa anu ribut aya di hareupeun urang. Pasulayan-pasulayan heubeul anu katingalina geus lila dipaéhan bakal dihudangkeun deui, sarta pasulayan-pasulayan anyar bakal mucunghul; anu anyar jeung anu heubeul bakal campur baur, sarta ieu bakal kajadian kacida gancangna. Para malaikat keur nahan opat angin, sangkan éta henteu niup, nepi ka pagawean panggeuing anu geus ditangtukeun dipasihkeun ka dunya; nanging badai keur ngumpul, mega keur beurat ku muatanana, siap peupeus nimpah dunya, sarta pikeun loba jalma éta bakal datang saperti maling peuting.”

“Seueur jalma seuri sarta henteu daék percaya nalika kami nyaritakeun ka maranéhna, dua puluh jeung tilu puluh taun ka tukang, yén Minggu bakal didorongkeun ka sakuliah dunya, sarta hiji hukum bakal dijieun pikeun maksa pangamalanana, jeung maksa haté nurani. Urang ningali éta keur kalaksanakeun. Sagalana anu geus diucapkeun ku Allah ngeunaan mangsa nu bakal datang pasti bakal kajadian; teu aya hiji hal ogé anu bakal gagal tina sakabéh anu geus diucapkeun ku Mantenna. Protestantisme ayeuna keur ngalegaan leungeun ngalangkungan jurang pikeun ngajabat leungeun jeung kapausan, sarta hiji pakumpulan keur diwangun pikeun nincak nepi ka teu katingali deui Sabat parentah kaopat; sarta jalma dosa éta, anu ku pangdorong Iblis ngadegkeun sabat palsu, ieu anak kapausan, bakal diagungkeun pikeun nyokot tempat Allah.

“Sadaya sawarga ku sim kuring kagambarkeun keur niténan kumelendangna kajadian-kajadian. Hiji krisis baris diungkabkeun dina pasalia gedé jeung panjang dina pamaréntahan Allah di bumi. Hiji hal anu gedé jeung nangtukeun baris kajadian, jeung éta dina waktu anu kacida geuwatna. Upami aya reureuh naon waé, tabiat Allah jeung tahta-Na bakal kaganggu. Gudang pakarang sawarga kabuka; sakuliah jagat raya Allah jeung sakabéh perlengkapanna geus siap. Hiji kecap waé kudu diucapkeun ku kaadilan, sarta bakal aya pintonan-pintonan anu matak pikasieuneun di bumi, nyaéta murka Allah. Bakal aya sora-sora jeung guludug-guludug jeung kilat-kilat jeung lini-lini sarta karuksakan anu nyumebar ka mana-mana. Unggal gerak di jagat raya sawarga téh pikeun nyiapkeun dunya nyanghareupan krisis anu gedé.”

“Kategepan keur ngawasa unggal unsur kadunyaan; jeung salaku hiji umat anu geus narima cahaya anu gede sarta pangaweruh anu endah, loba di antara maranéhna dilambangkeun ku lima parawan anu keur saré kalayan lampu-lampuna, tapi euweuh minyak dina bejana-bejana maranéhna; tiis, taya rarasaan rohani, kalawan kasalehan anu lemah tur beuki layu. Nalika hiji kahirupan anyar keur sumebar sarta keur mucunghul ti handap sarta nyekel pageuh kana sakabéh pakakas Iblis, minangka persiapan pikeun pasanggiri jeung pergumulan anu pamungkas jeung anu panggedéna, hiji cahaya anyar jeung kahirupan sarta kakawasaan keur turun ti luhur, sarta ngawasa umat Allah anu henteu paéh, sakumaha ayeuna loba anu paéh, dina kajahatan jeung dosa. Umat anu ayeuna bakal ningali naon anu moal lila deui baris tumiba ka urang ku naon anu keur lumangsung di hareupeun urang, moal deui ngandel kana rekacipta manusa, sarta bakal ngarasa yén Roh Suci kudu diaku, ditarima, dipidangkeun di hareupeun umat, sangkan maranéhna bisa bajoang demi kamulyaan Allah, sarta digawé di mana-mana dina jalan-jalan leutik jeung jalan-jalan raya kahirupan, pikeun nyalametkeun jiwa-jiwa sasama manusa maranéhna. Hiji-hijina batu karang anu pasti tur pageuh nyaéta Batu Karang Jaman. Ngan maranéhna anu ngawangun dina Batu Karang ieu anu aman.”

“Jalma-jalma anu ayeuna mikiran perkara daging, sanajan geus dibéré pangéling ti Allah dina pangandika-Na jeung ngaliwatan kasaksian Roh-Na, moal kungsi ngahiji jeung kulawarga suci jalma-jalma nu geus ditebus. Maranéhna téh hawa napsu, handap dina pikiran, jeung matak pikageuleuheun di payuneun Allah. Maranéhna can kungsi disucikeun ku jalan bebeneran. Maranéhna lain pamilon dina kodrat ilahi, can kungsi ngéléhkeun diri sorangan jeung dunya katut kaasih-kaasihna jeung napsu-napsuna. Jalma-jalma nu kitu aya di sakuliah gereja-gereja urang, sarta hasilna gereja-gereja jadi lemah, gering, jeung ampir paéh. Ayeuna ulah aya kasaksian anu acuh tak acuh, tapi kudu aya kasaksian anu teges, langsung nyentak, anu ngageuing unggal kacemaran, jeung ngajungjung Yesus. Urang minangka hiji umat kudu aya dina sikep ngarep-ngarep, digawe bari ngadagoan, bari ngawas, jeung bari ngadoa.”

“Harepan anu rahayu ngeunaan kadatangan Kristus anu kadua ieu kedah mindeng dipidangkeun ka rahayat, kalayan kanyataan-kanyataanana anu khidmat; ngarep-ngarep kana gancangna pintonana Gusti urang Yesus sumping dina kamulyaan-Na, bakal nuntun kana nganggap perkara-perkara dunya minangka kasia-siaan jeung euweuh hartina. Sagala kahormatan atawa kaluhuran dunya teu aya hargana, sabab nu mukmin sajati hirup luhureun dunya; léngkah-léngkahna maju ka sawarga. Anjeunna téh saurang musafir jeung urang asing. Kawarganagaraanana aya di luhur. Anjeunna keur ngumpulkeun sinar-sinar panonpoé tina kabeneran Kristus kana jiwana, supaya anjeunna jadi cahaya anu hurung jeung ngagenclang di tengah poékna moral anu geus nyarungkup dunya. Bet iman anu kuat, bet pangharepan anu hirup, bet kanyaah anu ngagedur, bet sumanget anu suci tur dikuduskeun pikeun Allah anu katingali dina dirina, sarta kumaha écésna bédana antara anjeunna jeung dunya! ‘Ku sabab kitu, sing waspada maranéh, sarta salawasna neneda, supaya maranéh dianggap pantes pikeun luput tina sagala perkara anu bakal kajadian, jeung pikeun nangtung di payuneun Putra Manusa.’ ‘Ku sabab kitu, sing waspada maranéh, sabab maranéh henteu nyaho dina jam sabaraha Gusti maranéh bakal sumping.’ ‘Ku sabab éta sing siap-siap ogé maranéh; sabab dina jam anu maranéh henteu sangka, Putra Manusa sumping.’ ‘Tingali, Kami datang saperti maling. Bagja jalma anu waspada, sarta ngajaga pakeanana.’” Pamphlets, 38–40.